

се размърдва, поизкашля се, казва сам на себе си — „хм!“ — и после се обажда:

— Ей, друже, ами сега, тоз човек, тъй да се каже, де ще седне?..

Премигва няколко пъти и добавя:

— Че то, туй място, тъй да се каже, си е негово...

Новодошлият го изглежда продължително, но не го удостоява с отговор. Изважда от горния джоб на сетрето си овала бележник и почва да смята нещо.

Пътният книжар още веднаж махва с глава учудено — „хм!“ — и се обръща към другите. Войниците си смигат, ухилени, младият селянин отсреща се кикоти високо. Само момиченцето, притиснато от големия мъж, го гледа уплашено и с омраза.

Влакът спира на малка станция, потегля отново. Новодошлият прибира тевтерчето, поглежда селянина отсреща и го пита:

— Ти от де беше? Не си ли от Равнец?...

— Т-ц! — Не сме! Ние сме от Кладнево!..

— Аха!.. Е, как са там прасетата? Цените, де? Живо тегло?..